

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/94/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518200069
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2518200069.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcov: 1/ G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XX, 2/ G. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, obaja zastúpení advokátom: JUDr. Miloš Papcun, AK so sídlom Vajanského 5270/1A, Piešťany proti žalovanému: C. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XX/X, G., zastúpený splnomocnencom: GARANT PARTNER legal s.r.o., so sídlom Einsteinova 21, Bratislava, IČO: 36 856 380, o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 7. februára 2019, č.k. 14C/3/2018-71 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že nehnuteľnosti zapísané na Okresnom úrade Piešťany, katastrálny odbor, okres Piešťany, obec G., katastrálne územie G., na LV č. XXXX, parcely registra „C“ ako: parc. č. 7480 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 24 m², parc. č. 7482 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 26 m², parc. č. 7483 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 174 m², stavby: dom súpisné číslo XXXX na parcele č. 7483 a nebytová budova súpisné číslo XXXX na parcele č. 7483/3 patria do dedičstva po poručiťke S. B., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom G., P. XX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX v C. (výrok I.). Žalobcom 1/ a 2/priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ustanovenia § 39, § 40 ods. 1, § 46 ods. 1, § 44 ods. 1, § 132 ods. 1, § 628 ods. 1, 2, § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z., § 181 ods. 2 CSP, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 CSP.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prejednávanej veci bola spornou otázkou platnosť resp. neplatnosť darovacej zmluvy, na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva na žalovaného k sporným nehnuteľnostiam pre absenciu zákonom vyžadovanej náležitosti a to uvedenia času právneho úkonu podľa § 42 ods. 2 písm. b) katastrálneho zákona. Súd na pojednávaní postupom podľa § 181 ods. 2 CSP vyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, vyjadril názor v súvislosti s posúdením platnosti zmluvy z hľadiska všetkých zákonom vyžadujúcich náležitostí právneho úkonu a uviedol, že z predložených listinných dôkazov mal preukázané, že Okresný úrad Piešťany, katastrálny odbor povolil vklad vlastníckeho práva pod V357/14 a pokiaľ by v rámci vkladového konania príslušný správny orgán posúdil, že zmluva neobsahovala náležitosti podľa ust. § 42 ods. 2 písm. b) katastrálneho zákona vklad by nepovolil. Súd nie je viazaný svojím predbežným právnym posúdením veci a dospel k právnemu záveru opačnému ako prezentoval na pojednávaní a to potom ako sa podrobne oboznámil s konaním vedeným pod sp. zn. 10C/62/2010, v ktorom sa riešil obdobný prípad, ktorý sa týkal kúpnej zmluvy, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil i odvolací súd. Jedným z právom predpokladaných dôvodov absolútnej neplatnosti právnych úkonov je aj jeho neplatnosť pre rozpor obsahu úkonu s

tzv. pozitívnym právom, teda so zákonom a s požiadavkami kladenými zákonom na ten-ktorý právny úkon. Keďže Občiansky zákonník nevyjedzuje konkrétne obsahové náležitosti zmlúv o prevodoch vlastníckych práv k nehnuteľnostiam okrem požiadavky na písomnú formu, určíťosť, zrozumiteľnosť ako aj základný obsah práv a povinností oboch zmluvných strán, konkrétne obsahové náležitosti zmluvy o prevode vlastníckych práv k nehnuteľnostiam upravuje i katastrálny zákon ako zákon normujúci proces vloženia zmluvy do katastra a nadobudnutia jej vecnoprávných účinkov. Konkrétne ustanovenie § 42 ods. 2 písm. b) katastrálneho zákona v prípade každej zmluvy, ktorá sa má vložiť do katastra, vyžaduje, aby obsahovala i čas právneho úkonu, teda čas urobena prejavu vôle smerujúceho k uzavretiu zmluvy všetkých účastníkov zmluvy. Nakoľko z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že darovacia zmluva neobsahuje čas jej uzatvorenia, je potrebné konštatovať, že neobsahuje zákonom vyžadujúcu náležitosť, a to čas právneho úkonu. Darovaciu zmluvu súd považuje za neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor so zákonom konkrétne s ustanovením § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších noviel. V nadväznosti na uvedené, súd teda dospel k právnomu záveru, že sporná darovacia zmluva uzavretá medzi poručiťkou S. B. v postavení darkyne a žalovaným v postavení obdarovaného je absolútne neplatným právnom úkonom, pretože neobsahuje právnom predpisom vyžadovanú náležitosť a to čas jej uzatvorenia. Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že darovacia zmluva, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam je absolútne neplatným právnom úkonom. V súvislosti s odkazom súdu na vyslovený názor v rozhodnutiach Okresného súdu Piešťany sp. zn. 10C/62/2010 z 07.05.2014 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/341/2014 z 28.10.2015 súd poukázal na Uznesenie Ústavného súdu SR z 9. februára 2018, sp. zn. IV. ÚS 99/2018. Právny zástupca žalovaného v rámci svojho vyjadrenia na pojednávaní 10.01.2019 na podporu svojich tvrdení odkázal okrem iného i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 3Sžo/64/2010 zo dňa 18.01.2011. Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky riešil právnu otázku týkajúcu sa problému tzv. technickej jednoty zmluvy o prevode nehnuteľnosti a v spomínanom rozhodnutí neriešil problém konkrétnej náležitosti zmluvy vyžadovanej výlučne katastrálnym zákonom. V súvislosti s argumentáciou právneho zástupcu žalovaného ohľadom doložky osvedčujúcej pravosť podpisov oboch zmluvných strán a tým potvrdzujúcou skutočnosťou, že zmluvné strany podpísali darovaciu zmluvu pred notárom a týmto dňom bola darovacia zmluva uzatvorená, súd taktiež odkázal na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/341/2014 z 28.októbra 2015, v ktorom odvolací súd poukázal na skutočnosť, že zo zákonnej požiadavky na náležitosť zmluvy predstavovanú časom právneho úkonu treba celkom jednoznačne vyvodíť to, že čas právneho úkonu musí obsahovať samotná zmluva (ktorej súčasťou tzv. osvedčovacia doložka notára nie je) a taktiež i to, že do zmluvy ju musia zaniest účastníci zmluvy (resp. niektorý z nich za stavu akceptovania takéhoto jeho postupu ostatnými) a nie tretia osoba (pričom ani prípadná diskusia na tému, či tzv. osvedčovacia doložka notára považovať alebo nepovažovať za súčasť zmluvy, nemôže celkom nič zmeniť na tom, že notár plniaci úlohy podľa zákona SNR č. 323/1992 Zb. v platnom znení principiálne účastníkom zmluvy a takto ani osobou oprávnenou robiť v zmluve zásahy nie je. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že Okresný úrad Piešťany, katastrálny odbor povolil vklad vlastníckeho práva na základe predloženej spornej darovacej zmluvy, hoci na to neboli splnené podmienky. Katastrálny orgán v rámci vkladového konania neodstraňoval nedostatok náležitosti zmluvy, ktorú upravuje len katastrálny zákon. Keďže rozhodnutie povolujuce vklad pre jeho nenapadnuteľnosť nie je reparaťelné inak ako v inom konaní, žalobcovia sa správne domáhajú ochrany svojich práv prostredníctvom žaloby o určenie, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiťke S. B. ako bývalej vlastníčke, ktorá previedla svoje vlastnícke právo z nesprávne zavkladovanej darovacej zmluvy. Jediným prostriedkom, ako môžu žalobcovia dosiahnuť nápravu stavu je práve táto žaloba. Preto súd ich žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovel tak je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešným žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný a to proti výroku I. a II. napadnutého rozhodnutia z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň mu priznal náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí a to v bode 25 a 26 ospravedlnil nečakanú zmenu svojho právneho názoru, keď na pojednávaní prezentoval právny názor jeden a v rozhodnutí vo veci samej rozhodol prekvapivo inak. Súd pritom za zásadný dôvod zmeny svojho rozhodnutia považuje podrobné oboznámenie sa s konaním vedeným pod sp. zn. 10C/62/2010, v ktorom mal údajne riešiť obdobný prípad. Spis z tohto súdneho konania však nebol navrhnutý žiadnou

zo strán ako dôkaz v konaní, žalovaný sa nemal možnosť k takémuto dôkazu vyjadriť a v tomto smere mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP vidí žalovaný v tom, že zo žiadneho súkromno-právneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť uvádzať na zmluve ako podstatnú náležitosť aj dátum uzatvorenia darovacej zmluvy. Chýbajúci dátum na darovacej zmluve teda nemôže spôsobiť neplatnosť takejto zmluvy. Prípadná neplatnosť zmluvy je súkromno-právnu sankciou za nedodržania litery súkromno-právnych noriem a v tomto prípade súd označuje za údajný dôvod neplatnosti darovacej zmluvy nedodržanie ustanovenia § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností. Katastrálny zákon je verejno-právny predpis a všeobecné súdy nemajú právo pri svojom rozhodovaní vstupovať na pôdu katastrálneho zákona a posudzovať zmluvy podľa tohto zákona, nakoľko by sa dopustili prekročenia svojej kompetencie vymedzenej v článku II. ods. 2 Ústavy SR. V zmysle § 36 ods. 1 Citovaného zákona okresný úrad posúdi, či je predložená verejná listina alebo iná listina bez chýb v písaní a počítaní a bez iných zrejmých nesprávností a či obsahuje náležitosti podľa tohto zákona. Z uvedeného tak vyplýva, že nie súd, ale iba okresný úrad je oprávnený posudzovať náležitosti zmluvy v zmysle § 42 ods. 2 písm. b) tohto zákona. Nedostatok zmluvy brániacej jej zavkladovaniu, akým je § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. je možné následne odstrániť. Ak však orgán verejnej správy na úseku katastra nehnuteľností svojim administratívnym rozhodnutím vklad do katastra nehnuteľností napriek tomuto nedostatku zmluvy povolil, takéto rozhodnutie je potrebné rešpektovať. Zrušenie takéhoto rozhodnutia je možné dosiahnuť buď iba cestou správneho súdnictva alebo cestou prokuratúry, aj to iba v zákonom stanovenej lehote. Je neprijateľné, aby iba z dôvodu chýbajúceho údajov darovacej zmluvy podľa § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. si súd svojvoľne aťrahoval kompetencie správneho súdnictva a prokuratúry a snažil sa v súdnom konaní zvrátiť právoplatné rozhodnutie okresného úradu o vklade darovacej zmluvy do katastra nehnuteľností.

5. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu v ktorom uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a žiada, aby ho odvolací súd potvrdil, keď považuje odvolanie žalovaného za neopodstatnené, pretože súd prvej inštancie zistil záväzne skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam a vysporiadal sa s podstatnými tvrdeniami žalobcu 1/ a 2/ a primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviska procesných strán k prejednávanej veci. Súd prvej inštancie vyvodil a zrozumiteľne vysvetlil svoje právne závery, okrem iného aj z rozhodnutia Okresného súdu Piešťany, vedenej pod sp. zn. 10C/62/2010-264 zo dňa 07.05.2014 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/341/2014.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

7. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že nehnuteľnosti zapísané na Okresnom úrade Piešťany, katastrálny odbor, kat. územie G., LV č. XXXX, parcely registra C - parc. č. 7480 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 24 m, parc. č. 7482 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 26 m, parc. č. 7483 - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 174 m, stavby: dom súpisné číslo XXXX na parcele č. 7483 a nebytová budova súpisné číslo XXXX na parcele č. 7483/3 patria do dedičstva po poručiťelke S. B., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom G., P. XX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX v C.. Žalobcovia ako synovci poručiťelky sú predpokladanými dedičmi zo zákona v III. skupine po poručiťelke. Žalobcovia po oboznámení sa s obsahom darovacej zmluvy, sú presvedčení, že darovacia zmluva, je absolútne neplatná a to pre absenciu jednej z náležitostí vyžadovaných právom, konkrétne § 42 ods. 2, písm. b) katastrálneho zákona nakoľko Darovacia zmluva zavkladovaná pod č. V357/2014 neobsahuje čas jej uzatvorenia a teda sa nemohla stať vkladuschopnou listinou a ani nemohli nastať jej vecnoprávne účinky. Podľa § 40 ods. 1 Obč. zák., ak právny úkon nebol urobený vo forme ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

8. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že darovacia zmluva neobsahuje čas jej uzatvorenia a teda neobsahuje zákonom vyžadovanú náležitosť a to čas právneho úkonu. Darovaciu zmluvu súd považuje za neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre jej rozpor s ust. § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. V nadväznosti na uvedené, súd teda dospel k právnenému záveru, že sporná darovacia zmluva uzavretá medzi poručiiteľkou S. B. v postavení darkyne a žalovaným v postavení obdarovaného je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože neobsahuje právnym predpisom vyžadovanú náležitosť a to čas jej uzatvorenia. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozhodnutiach Okresného súdu Piešťany sp. zn. 10C/62/2010 z 07.05.2014 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/341/2014 z 28.10.2015.

9. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že zo žiadneho súkromno-právneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť uvádzať v zmluve ako podstatnú náležitosť aj dátum uzatvorenia darovacej zmluvy. Chýbajúci dátum na darovacej zmluve teda nemôže spôsobiť neplatnosť takejto zmluvy. Prípadná neplatnosť zmluvy je súkromno-právnou sankciou za nedodržania litery súkromno-právnych noriem a v tomto prípade súd označuje za údajný dôvod neplatnosti darovacej zmluvy nedodržanie ustanovenia § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. V zmysle § 36 ods. 1 cit. zákona vyplýva, že nie súd, ale iba okresný úrad je oprávnený posudzovať náležitosti zmluvy v zmysle § 42 ods. 2 písm. b) tohto zákona. Nedostatok zmluvy brániacej jej zavkladovaniu, akým je § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. je možné následne odstrániť.

10. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

11. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

13. Odvolací súd po oboznámení sa z obsahom preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil rozsudok napadnutý odvolaním v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o

celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitosť zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti, neobsahuje pádne hodnotenie dôkazov. Vo vzťahu k predmetnej darovacej zmluve súd prvej inštancie len stroho konštatuje, že darovaciu zmluvu považuje za absolútne neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a to pre jej rozpor so zákonom, konkrétne s ustanovením § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z., pretože neobsahuje právnym predpisom vyžadovanú náležitosť a to čas jej uzatvorenia. Z uvedeného však vôbec nevyplýva, na základe akých úvah o hodnotení dôkazov dospel súd prvej inštancie k záveru absolútnej neplatnosti tejto darovacej zmluvy podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný. V prejednávanej veci však z obsahu spisu vyplýva, že Darovacia zmluva podpísaná jej účastníkmi dňa 10.2.2014 bola uzatvorená v písomnej forme (t. j. prejav vôle poručiteľky bol v danom prípade zachytený písomom na hmotnom podklade - listine a pod textom darovacej zmluvy sa nachádza úradne overený podpis darcu aj obdarovaného/žalovaného), čím boli naplnené podmienky písomnosti právneho úkonu - spornej darovacej zmluvy podľa cit. ust. § 46 v spojení s cit. ust. § 628 ods. 2 Občianskeho <. zákonníka. Nie je preto zrejmé, prečo súd prvej inštancie uviedol, že predmetná darovacia zmluva je absolútne neplatná podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a teda z dôvodu, že právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, ak konštatoval absenciu dátumu jej uzatvorenia. V prípade ak súd dospel k záveru, že predmetná darovacia zmluva, neobsahuje niektorú náležitosť (súd konštatoval neuvedenie dátumu jej uzatvorenia), tak v danom prípade mal posúdiť, či tento nedostatok spôsobuje jej absolútnu neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, avšak tieto úvahy v predmetnom rozhodnutí absentujú.

14. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie rozsiahlym spôsobom zdôvodňoval platnosť predmetnej darovacej zmluvy, ako aj skutočnosť, že ak orgán verejnej správy na úseku katastra nehnuteľností svojim administratívnym rozhodnutím o ne/povolení vkladu do katastra nehnuteľností rozhodol, zrušenie takéhoto rozhodnutia je možné dosiahnuť iba cestou správneho súdnictva alebo cestou prokuratúry. Súd prvej inštancie však v napadnutom rozsudku nereagoval dostatočne zrozumiteľne a jasne na obranu žalovaného ohľadne jeho námietok, že zo žiadneho súkromno-právneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť uvádzať na zmluve ako podstatnú náležitosť aj dátum uzatvorenia darovacej zmluvy a preto chýbajúci dátum nemôže spôsobiť neplatnosť takejto zmluvy. Žalovaný namietal, že všeobecné súdy nemajú právo pri svojom rozhodovaní vstupovať na pôdu katastrálneho zákona a posudzovať zmluvy podľa tohto zákona, nakoľko by sa dopustili prekročenia svojej kompetencie vymedzenej v článku II. ods. 2 Ústavy SR. Vzhľadom na uvedenú námietku súd prvej inštancie žiadnym spôsobom neozrejmil vo svojom rozhodnutí, či je súd v tomto konaní z dôvodov tvrdených žalobcami oprávnený v zmysle ust. § 194 CSP <. preskúmať toto rozhodnutie Okresného úradu Piešťany a či žalovanému pre nadobudnutie vlastníckeho práva nesvedčí modus acquirendi podľa cit. ust. § 133 ods. 2 Občianskeho <. zákonníka. V prejednávanej veci sa síce súd prvej inštancie odvolal vo svojom rozhodnutí na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave vo veci vedenej pod sp.zn. 10Co/341/2014 z 28.10.2015 avšak v danej súvislosti je potrebné uviesť, že tuzemský právny poriadok viazanosť odvolacieho súdu právnym názorom iného odvolacieho súdu (dokonca ani iného senátu toho istého odvolacieho súdu) neustanovuje. Aj za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je vyhotovený v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku), nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom a odňal žalovanému možnosť konať pred súdom.

15. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. V odôvodnení súd odcituje právnu normu a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto normy. Táto náležitosť odôvodnenia rozsudku v prevažnej miere absentuje, keďže súd prvej inštancie neposkytol dostatočné a jasné vysvetlenie, prečo konkrétne skutkové zistenia podriadil pod hypotézy použitých právnych noriem. Pokiaľ nie je zrejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, keď odôvodnenie jeho rozsudku obsahuje zoznam čiastkových skutkových zistení bez bližšieho zdôvodnenia, avšak bez vytvorenia záveru o celkovom skutkovom stave (ktorý má vo svojom súhrne predstavovať skutkovú situáciu predvídanú hypotézou právnej normy) a odôvodnenia vzťahu medzi

skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť riadne nespĺnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne nevyhodnotil. Vnútorne presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne nezistil skutkový stav veci a svoje rozhodnutie ani celkom presvedčivo neodôvodnil, tak ako už bolo uvedené vyššie.

17. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

18. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinstančného konania, preto bolo nutné rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmieneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním.

19. Aj keď s ohľadom na vytýkanú vadu konania by bolo nadbytočné (predčasné) zaoberať sa ďalším, odvolací súd považuje na účelné a vhodné pre ďalší priebeh konania uviesť niekoľko poznámok:

20. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

21. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom, alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon, alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

23. Podľa § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon, alebo dohoda účastníkov.

24. Podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak sa prevádza nehnuteľná vec na základe zmluvy, nadobúda sa vlastnícke právo vkladom do katastra nehnuteľností podľa osobitných predpisov, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 31 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z., správa katastra preskúma platnosť zmluvy, a to najmä oprávnenie prevádzajúcich nakladať s nehnuteľnosťou, či je úkon urobený v predpísanej forme, či sú

prejavy vôle hodnoverné, či sú dostatočne určité a zrozumiteľné a či zmluvná voľnosť, prípadne právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené.

26. Podľa § 31 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z.z., pri rozhodovaní o povolení vkladu prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu.

27. Podľa § 31 ods. 3 cit. zákona, ak sú podmienky na vklad splnené, správa katastra vklad povolí, inak návrh zamietne.

28. Podľa § 42 ods. 2 zák. č. 162/1995 Z.z., zmluva, verejná listina alebo iná listina obsahujú označenie a) účastníkov práv k nehnuteľnostiam; ak ide o fyzickú osobu, meno, priezvisko, rodné priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo a miesto trvalého pobytu, ak ide o právnickú osobu, názov, sídlo a identifikačné číslo, ak ho má pridelené, prípadne iné identifikačné údaje, b) právneho úkonu a jeho predmet, miesto a čas právneho úkonu, c) nehnuteľnosti podľa katastrálneho územia, pozemku podľa parcelného čísla evidovaného v súbore popisných informácií, pozemku evidovaného ako parcela registra "C" alebo parcela registra "E", druhu pozemku a výmery pozemku, súpisného čísla stavby a parcelného čísla pozemku, na ktorom je stavba postavená, čísla bytu alebo nebytového priestoru, čísla poschodia, čísla vchodu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku, prípadne na prísluší pozemku, súpisného čísla stavby a parcelného čísla pozemku, na ktorom je dom postavený; ak je nehnuteľnosť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov, uvádza sa i podiel vyjadrený zlomkom k celku.

29. Podľa § 42 ods. 5 zák. č. 162/1995 Z.z., ak verejná listina alebo iná listina obsahuje chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zrejme nesprávosti, alebo ak neobsahuje náležitosti podľa odsekov 1 a 2, okresný úrad ju vráti vyhotoviteľovi alebo tomu, kto podal návrh na záznam, a určí lehotu na vykonanie opravy.

30. Ustanovenie § 40 Občianskeho zákonníka upravuje neplatnosť právneho úkonu pre nedostatok formy. Z odseku 1 tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že len v prípade, ak zákon alebo dohoda stanovuje pre právny úkon určitú formu, jej nedodržanie má za následok neplatnosť právneho úkonu. To znamená, že sankcia neplatnosti právneho úkonu sa uplatní len vtedy, ak zákon (dohoda) určitú formu (napr. písomnú) alebo určitú náležitosť písomnej formy (napr. prejavy účastníkov musia byť na tej istej listine) včítane ich pojmových atribútov obligatórne vyžaduje a táto sa nerešpektuje. Právny úkon nemôže byť teda postihnutý neplatnosťou pri nedodržaní takej formálnej náležitosti, splnenie ktorej zákon (dohoda) výslovne pre určitý právny úkon nestanovuje. Neplatnosť právneho úkonu (v prípade nedodržania zákonom vyžadovanej formy absolútna neplatnosť právneho úkonu), totiž spôsobuje závažné právne dôsledky (nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, na právny úkon sa hľadí ako by nebol urobený). Platnosť právneho úkonu z hľadiska jeho formy je potrebné posudzovať podľa stavu (skutkového a právneho), aký tu bol v čase uzavretia právneho úkonu. Jednoduchú písomnú formu musia mať podľa ustanovenia § 46 ods. 1 OZ zák. zmluvy o prevodoch nehnuteľností. Pre zachovanie jednoduchej písomnej formy, ktorej pojmové náležitosti sú písomnosť a podpis, zásadne postačuje, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu (písomný návrh a jeho písomné prijatie môže byť urobené na osobitných listoch).

31. Neplatnosť právneho úkonu uvedená v ustanovení § 39 Občianskeho zákonníka má povahu absolútnej neplatnosti. Vo všeobecnej rovine možno povedať, že neplatný je právny úkon, ktorý nemá niektorú z náležitostí, ktoré zákon pod sankciou neplatnosti právneho úkonu vyžaduje. Pritom Občiansky zákonník pojem „absolútna neplatnosť“ nepoužíva. Používa len termín „neplatnosť“, preto platí, že pokiaľ je nejaká vada právneho úkonu sankcionovaná neplatnosťou (a nejde pritom o niektorý z prípadov relatívnej neplatnosti), ide o absolútne neplatný právny úkon. Absolútna neplatnosť (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona. Absolútnej neplatnosti právneho úkonu sa môže dovolávať ktokoľvek. Okrem účastníkov právneho úkonu je to teda každý, kto má na tom právny záujem. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd alebo iný štátny orgán prihliada z úradnej povinnosti, teda napríklad aj bez toho, aby ten, kto môže byť takým úkonom dotknutý, musel namietať neplatnosť úkonu. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobuje právne následky ani v prípade, keď na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Absolútna neplatnosť pôsobí zásadne od začiatku (ex tunc), teda od okamihu vzniku právneho úkonu. Účinky absolútnej neplatnosti pôsobia definitívne, aj keby dôvod neplatnosti právneho úkonu

dodatočne odpadol. Absolútne neplatný právny úkon nemožno teda zhojiť dodatočným schválením, či ho konvalidovať dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti, ale ani napraviť splnením povinnosti. Do úvahy prichádza iba konverzia podľa § 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka (keď neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorého sa účastníci dovolajú). Ďalej odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu SR z 22. júna 2017. sp. zn. II. ÚS 796/2016-65 v ktorom sa uvádza, že neplatnosť právneho úkonu uvedená v ustanovení § 39 Občianskeho zákonníka má povahu absolútnej neplatnosti. Vo všeobecnej rovine možno povedať, že neplatný je právny úkon, ktorý nemá niektorú z náležitostí, ktoré zákon pod sankciou neplatnosti právneho úkonu vyžaduje.

32. Žalobcami tvrdená podmienka neplatnosti darovacej zmluvy týkajúca sa neuvedenia dátumu uzatvorenia predmetnej zmluvy je požadovaná v ust. § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností, avšak Občiansky zákonník v nijakom ustanovení nepožaduje pre platnosť právneho úkonu uvedenie tohto údaju. Odvolací súd je toho názoru, že ustanovenia § 42 ods. 1 a 2 v spojení s § 30 ods. 4 písm. g) zákona č. 162/1995 Z.z. vymedzujú podmienky spôsobilosti zmluvy o prevode nehnuteľností a sú podkladom pre zápis vlastníckeho práva nadobúdateľa do katastra nehnuteľností, ktoré podmienky však nie sú podmienkami platnosti takéhoto právneho úkonu. Vklad vlastníckeho práva nadobúdateľa na základe zmluvy o prevode nehnuteľností totiž nie je podmienkou platnosti takejto zmluvy, ale len podmienkou nadobudnutia jej vecno-právnych účinkov. Preskúmanie uvedených podmienok bolo v dotknutom čase v právomoci príslušnej správy katastra (§ 31 cit. zákona), pričom Okresný úrad Piešťany, katastrálny odbor po preskúmaní týchto podmienok rozhodol dňa 03.03.2014 pod č. V 357/14 o povolení vkladu vlastníckeho práva žalovaného k spornej nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Z ust. § 31 ods. 3 zák. č. 162/1995 Z.z. je zrejmé, že správe katastra vyplýva zo zákona povinnosť preskúmať obsah zmluvy, ktorá je podkladom pre návrh na vklad, okrem iného aj s ohľadom na jej súlad so zákonom a pod. Zákonodarca teda zveril správe katastra právomoci, ako orgánu štátnej správy v konaní o povolení vkladu na základe zmluvy aj v rozsahu skúmania jej súladu so zákonom, čo napokon vyplýva aj z množstva rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (6 Sžo 191/2010 <., 8 Sžo 383/2009 <., 6 Sžo 49/2009 < a ďalšie). Z ust. § 42 ods. 5 zákona č. 162/1995 Z.z. vyplýva, že ak verejná listina alebo iná listina obsahuje chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zrejmé nesprávosti, alebo ak neobsahuje náležitosti podľa odsekov 1 a 2, okresný úrad ju vráti vyhotoviteľovi alebo tomu, kto podal návrh na záznam a určí lehotu na vykonanie opravy. Katastrálny zákon teda v prípade ak listina neobsahuje niektorú z náležitostí podľa § 45 ods. 1 a 2 cit. zákona (t.j. aj čas právneho úkonu) umožňuje jej odstránenie formou výzvy a následne má účastník tohto konania v prípade ak okresný úrad na úseku katastra nehnuteľností svojim administratívnym rozhodnutím vklad do katastra nehnuteľností nepovolí, právo domáhať sa jeho zrušenia cestou správneho súdnictva alebo cestou prokuratúry.

33. Sankcia absolútnej neplatnosti právneho úkonu predstavuje významný zásah do autonómnej vôle zmluvných strán (porovnaj Nález ÚS ČR z 21.4.2009, sp.zn. II. ÚS 571/06). Aplikácia ust. § 39 Občianskeho zákonníka nesmie byť nadužívaná, ale musí byť v každom konkrétnom prípade zvažovaná aj vo vzťahu k iným sankčným ustanoveniam zákona. Nemožno totiž zabúdať, že hoci každú vadu právneho úkonu možno formálne chápať ako porušenie zákonom stanovených náležitostí, teda ako rozpor so zákonom, súkromné právo obsahuje ucelený systém rôznych sankčných následkov, ktoré postihujú takéto vady. Ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka je preto možné aplikovať subsidiárne iba v tých prípadoch, keď konkrétne vada úkonu nie je postihnuteľná podľa iných ustanovení zákona; to platí najmä za situácie, keď takéto ustanovenie obsahuje miernejší sankčný následok, než je absolútna neplatnosť právneho úkonu. (Fekete, I: Občiansky zákonník. 1. Zväzok (Všeobecná časť). Veľký komentár, 2. Aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava : Eurokódex 2014, str. 351). Z nálezu Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014 vyplýva, že prehnaté formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.

34. Aj vzhľadom na vyššie uvedené, je preto potrebné veľmi dôsledne sa zaoberať tvrdeným nedostatkom predmetnej darovacej zmluvy v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka tak, aby sa negatívnym spôsobom nezasiahlo do právnej istoty účastníkov tohto zmluvného vzťahu.

35. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

36. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne vec v zrušenom rozsahu prejednať, znova vychádzajúc z výsledkov dokazovania posúdiť žalobou uplatnený nárok podľa príslušných právnych noriem. Výsledky vykonaného dokazovania je nevyhnutné potom vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v Článku 15 Základných princíпов Civilného sporového poriadku a v ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty žalovaného, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť. V odôvodnení rozhodnutia je nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

37. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

38. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).